

РЕШЕНИЕ

№ 144

гр. Бургас, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Ж. Темелкова
Членове: Таня Т. Русева Маркова
Елеонора С. Кралева

при участието на секретаря Стойка Д. Вълкова
като разгледа докладваното от Росица Ж. Темелкова Въззивно гражданско
дело № 20222100500515 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по постъпилите въззивни жалби от Н. М. – процесуален представител на Областен управител на Бургаска област, представител по пълномощие на министъра на регионалното развитие и благоустройството /както е посочено в уточнение на въззивната жалба на л.33 от делото/ и от Х. В. Г., чрез процесуален представител адв.Росен Томов против решение № 260008/07.01.2022г, постановено по гр.№ 7686/2019г на районен съд –Бургас, в частта, в която е допусната делба на следния недвижим имот: СОС, с идентификатор 07079.618.1089.5.2 по КККР на гр.Бургас, с площ 105 кв.м., с предназначение – за склад, находящ се в сграда 07079.618.1089.5, с предназначение „друг вид производствена, складова“, находяща се в имот с идентификатор 07079.618.2089 между съделителите К. Д. А., Г. Д. К. и Х. В. Г. , **при квоти**, както следва: ½ ид.ч. за К. А. и по ¼ ид.ч. за Г. К. и Х. Г., като е отхвърлен искът за делба по отношение на Държавата и Е. Х. П..

По жалбата Областен управител на Бургаска област, като представител на Държавата :

Жалбата е подадена от процесуалния представител на Областен управител на Бургаска област- юр. Минкова, като по делото пред първата инстанция е представено пълномощно от министъра на регионалното развитие и благоустройството, с което е упълномощен Областният управител на Бургаска област да представлява Държавата по дела, касаещи недвижими

имоти - държавна собственост. Областният управител от своя страна е упълномощил Н. М. да го представлява по такива дела. Решението счита за неправилно в тази част, тъй като съдът не е взел предвид представените писмени доказателства, от които се установява, че имот с идентификатор 07079.618.22.147 е със статут на публична държавна собственост, за което е съставен АПДС № 11537/31.05.1995г и имотът е заведен в инвентарната книга с активите на ДП "Пристанищна инфраструктура". Поземленият имот, с идентификатор 07079.618.22, в който се намира сградата, е актуван с АПДС №6965/25.10.2013г, което обстоятелство също не е взето предвид от районния съд и представлява съществено процесуално нарушение. Приемо-предавателен протокол от 24, 25 и 26 април 2013г за предаване и приемане на обекта на концесия включва и процесната сграда и тя е част от територията на обекта на концесия, предоставена с договор за концесия върху „Пристанищен терминал Бургас – запад“, част от пристанище за обществен транспорт с национално значение. Всички представени в тази връзка писмени доказателства не са обсъдени от съда, като са приети за неотнормими към спора, който извод се счита за неправилен от въззивника. неправилен е изводът му, че АДС № 11537/31.05.1995г не легитимира Държавата като собственик на имота поради липса на доказано от нея придобивно основание. В тази връзка се позовава на разпоредбата на чл.5 от ЗДС, а именно, че АДС е официален документ, съставен от длъжностно лице по ред и форма, определени в закона. Този документ се ползва с материална доказателствена сила относно удостоверените с него факти. Представеният АДС удостоверява по безспорен, според въззивника, начин правото на държавата върху процесния имот. На второ място, съдът се е произнесъл с диспозитив, с който е отхвърлил иска за делба по отношение на Държавата, но тя не е предявявала такъв иск нито по отношение по посочения по-горе недвижим имот, нито по отношение на другия земеделски имот. Поискано е да бъде изваден от делбената маса процесният недвижим имот, с идентификатор 07079.618.1089.5.2 по КККР на гр.Бургас, с площ 105 кв.м., поради обстоятелството, че е публична държавна собственост. В последното съдебно заседание представителят на Държавата уточнява, че счита, имотът за публична държавна собственост на основание решение на МС и по силата на закона, тъй като е включен в концесията на Пристанище – Запад, което по своя характер обуславя, че е публична държавна собственост. Моли да се отмени обжалваното решение, в частта, в която не е уважено искането на държавата да бъде изваден от делбената маса процесният имот. Впоследствие, в съдебно заседание на 27.09.2022г представителят на Държавата уточнява, че атакува решението на районния съд за допускане до делба на посочения имот, като моли да се отхвърли изцяло иска за делба на същия, с мотив, че е публична държавна собственост и не е съсобствен между физическите лица, по отношение, на които е допусната делба.

По делото е постъпил отговор на въззивната жалба от страна на Х. В. Г., чрез адв. Росен Томов, съдебен адрес: гр.София, бул.“Александър Стамболийски“, №84-86, ет.8, офис 43.В него жалбата на Държавата е оспорена като неоснователна. Счита, че правилно районният съд е

установил, че държавата е признала, че складът, бивша собственост на Д. Д. е бил отчужден по ЗОЕГПНС, както и, че съществува идентичност на отчуждения имот, с този, за който е съставен АДС №11537/31.05.1995г. Правилно РС е приел, че делбеният имот, описан като склад, находящ се в сграда с идентификатор 07079.618.1078.5 е идентичен с този, отразен по действащата КKKP с идентификатор 07079.618.1078.5.2 и с този, вписан в АДС. АДС не е придобивно основание и не легитимира Държавата като собственик. С него не се създават права, а само се констатира, че такива съществуват. В съдебното решение по гр.д.№1373/97г на ВС изрично е посочено, че имотът не е публична държавна собственост, тъй като се касае за складово помещение в района на бившата Рибна борса и е извън съоръженията, включени в понятието пристанище по смисъла на КРБ. Счита, че след възстановяване на собствеността върху складовото помещение по силата на ЗВСОНИ на наследници на Д. А., собствеността върху обекта е категорично установена и потвърдена със сила на пресъдено нещо с решение по гр.д.№878/95г, както правилно е приел районния съд.Моли да се отхвърли въззивната жалба на Държавата.

По делото е постъпил отговор на въззивната жалба на Държавата от страна на К. Д. А., в който тя е оспорена като неоснователна.Оспорено е твърдението, че имотът е публична държавна собственост, като са проследени действията по реституция на имота и установеното право на собственост на К. Д., Г. К. и Х. Г. със сила на пресъдено нещо.Моли да се остави без уважение подадената въззивна жалба.

По жалбата Х. В. Г.:

Жалбата е насочена против идентификацията на единия от имотите, които са допуснати до делба: СОС с идентификатор 07079.618.1089.5.2 с площ 105 кв.м.,с предназначение –за склад, находящ се в сграда с идентификатор 07079.618.1089.5, с предназначение „друг вид производствена, складова“, находяща се в имот с идентификатор 07079.618.1089 по КKKP на гр.Бургас.Твърди се, че е неправилна идентификацията на допуснатия до делба имот. Всички изводи на съда относно възникването на правото на собственост, реституцията на обекта и действието на решение по гр.д.№878/1995г на БОС и решение № 227/10.03.1998г по гр.д.№1373/97г на ВКС, съделителите и квотите им според въззивника са правилни.Неправилна е идентификацията на имота като такъв с идентификатор 07079.618.1089.5.2.Следва да се посочи,че в отговора на въззивната жалба на Областен управител, въззивникът Г. заявява,че е правилен изводът на районния съд, че имотът, описан в исковата молба е идентичен с този по КKKP с идентификатор 07079.618.1089.5.2. За да приеме тази идентификация съдът се е позовал на заключението на съдебно-техническата експертиза на в.л. Георгиева.Въззивникът счита, че това заключение не отговаря на въпросите и не проследява идентичността на имота, съобразно акта за одържавяване, заповед № 770/26.03.1993г и влязлото в сила решение по гр.д.№878/1995г. Заключение на вещото лице е оспорено своевременно като непълно и е поискана допълнителна задача, като съдът е отказал да я допусне, с мотив, че всички съмнения относно идентичността на

имота са преодоляни. Поради това се е стигнало до неправилно решение, като неправилността се изразява в това, че е допуснат до делба имот с неизяснена идентичност, а оттам и местонахождение, както и допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Последното се изразява в недопускане на допълнителна задача на вещото лице. Моли да се отмени обжалваното решение и се постанови друго, с което да се допусне делба на точно идентифициран по местоположение и кадастрални данни самостоятелен обект в сграда. В последното съдебно заседание по делото на въззивникът Г. са дадени указания да уточни в какво се състои искането му в жалбата, като уточни кой според него е съсобствения имот, който следва да се допусне до делба, след отмяна на обжалваното от него решение на БРС. Въззивникът заявява, че не знае идентификатора на имота, който счита за съсобствен. Също така заявява, че решението на съда, с което е допуснат до делба склад между посочените съделители, при посочени квоти е правилно.

По делото са постъпили отговори на въззивната жалба от Областен управител и от К. Д. А. . В отговора на Областния управител в качеството му на пълномощник на министъра на регионалното развитие и благоустройството се поддържа тезата ,че имотът е публична държавна собственост, жалбата и искането за допускане на нова допълнителна експертиза са оспорени. В отговора на К. А. е оспорена жалбата, а искането за допълнителна експертиза е оспорено като такова ,с което се цели да се пререша въпросът с границите на имота, определени със сила на пресъдено нещо в решение по гр.д.№878/95г на БОС и решение по гр.д.№1373/1997г на ВКС. Моли жалбата да се остави без уважение.

С разпореждане от 18.04.2022г съдът е оставил исковата молба без движение, като е дал указания на ищеца да уточни обстоятелствената част на исковата молба и да посочи конкретни фактически твърдения, от които извлича възникналата между страните съсобственост, както и да уточни актуалната идентификация на процесния имот. В отговор на това разпореждане са постъпили две молби, като в първата ищецът уточнява актуалната идентификация на имота, а именно 07079.618.1089.5.2, а във втората молба се уточнява, че процесният имот е бил отчужден от наследодателя на страните Д. А. през 1950г, завзет с акт №269/1950г и предаден на Жилфонд за ползване. Впоследствие със заповед № 770/26.03.1993г на кмета на гр.Бургас е отписан от актовете книги и е реституиран. Към молбата се прилагат решение на Бургаската комисия по чл.11 ЗОЕГПНС, акт за завземане на недвижим имот и писмо на Обл.управител на Бургаска област до министъра на транспорта, информационните технологии и до директора на ДП „ПИ“, за което се твърди в уточняващата молба, че не е получен отговор от тези институции.

Искът е за делба, във фазата по допускането.

Ищцата К. А., в качеството ѝ на наследник на Д. Д. А. е предявила иск за делба на два недвижими имота: земеделска земя с площ 15 894 кв.м., находяща се в м. Мадика, с идентификатор 07079.3.1041 и масивна едноетажна сграда от 105 кв.м- бивш склад, находящ се в бивша Рибна борса, пристанище Бургас в сграда с идентификатор 07079.618.22.147 по

кадастралната карта на гр.Бургас.Твърди се, че имотите са наследствени от Д. А. и съсобствени между ищцата и ответниците Г. К. и Х. Г., при квоти съответно $\frac{1}{2}$ ид.ч. за ищцата и по $\frac{1}{4}$ ид.ч. за ответниците.

Ответникът Г. К. не е оспорил квотите, при които се претендира делбата в отговора на исковата молба.

В отговора на ответника Х. Г. исковата молба за делба е оспорена в няколко насоки: твърди се, че лицето Е. П. също е наследник на Д. А., който следва да участва в делбата; оспорено, че имот–бивш склад по пункт 2 от исковата молба е наследственият между страните имот, тъй като не е представена актуална скица и документ за собственост.Също така се твърди, че освен посочените в исковата молба два имота, наследодателят Д. А. е притежавал и други имоти, които следва да се включат в делбената маса. До първото по делото заседание пред районния съд, в срока по чл.341,ал.2 ГПК, не представена писмена молба от Г. за включване на други имоти в делбата. В отговора на исковата молба се съдържа и искане да се определи привременна мярка относно ползването на имота –склад от 105 кв.м., като същото се предостави на ищцата и ответника К., а срещу това да му се присъди обезщетение за ползване в размер на 150лв – ищцата А. и 50лв – ответника К. до приключване на производството по делбата.

След оставяне без движение на исковата молба е призована като ответник Е. П., без надлежно конституиране на това лице от съда с нарочен акт. В депозирания от нея отговор на исковата молба, тя от една страна заявява, че следва да бъде участва като съделител относно имота-склад в Пристанище Бургас, а от друга страна, оспорва нотариалния акт №*, като твърди, че имотът е държавна собственост към датата на издаването му през 1992г и поради това не може да бъде придобит по давност.

След разпореждане на съда за оставяне на исковата молба без движение, с молба от 07.08.2020г /л.107 от първоинстанционното дело/ ищцата е индивидуализирала имота по пункт 2 от исковата молба по следния начин: съсобственият имот е с идентификатор 07079.618.1078.5.2, представлява самостоятелен обект в сграда с идентификатор 07079.618.1078.1 /очевидно става дума за техническа грешка, тъй като идентификаторът на сградата,в която е СОС следва да е 07079.618.1078.5, така и в скица на л.148 от делото/, разположена в имот с идентификатор 07079.618.1078.

Въз основа на становище на съделителя Г., неприето по делото, както и молба от ищцата /л.184/, в която се сочи, че относно имотът по пункт 2 от исковата молба има спор за собственост с Държавата, съдът е указал на съделителите, че следва да предприемат действия по конституирането на Държавата. Ответникът Г. е изразил становище, че Държавата не трябва да се конституира. Държавата е конституирана като ответник по молба на Е. П., като в определението си от 30.03.2020г районният съд е изложил мотиви, че в производството по делба следва да участват всички собственици/съсобственици на делбения имот, като в противен случай решението би се явило недопустимо.

В отговора на исковата молба Държавата, чрез представляващия

министъра на регионалното развитие и благоустройството Областен управител, излага фактически обстоятелства, като твърди, че за поземления имот, върху който е разположен обектът /склад/ е съставен АПДС № 6965/25.10.2013г, а за сградите –АДС № 11537/30.05.1995г. Следва да се отбележи, че АПДС № 6965/25.10.2013г не е представен по делото, но видно от изявлението на Държавата, той касае поземления имот, който не е обект на делба. Твърди се също, че ДП „Пристанищна инфраструктура „ е изпратила писмо до Областна управа, изх.№ 06-00-2-1/23.03.2017г, от което се установява, че с протокол на министъра на транспорта от 14.08.2006г държавното предприятие е приело активи от „Пристанище Бургас“ ЕАД, включително и земята, и пристанищната инфраструктура на територията на пристанище Бургас, актувана с АДС № .11537/31.05.1995г, като в същия акт под №6 е описана сграда с идентификатор 07079.618.22.147, без обособени обекти и е заведена в инвентарната книга на ДП „ПИ“ с инвентарен номер 20390363. Същата сграда е включена в приемо-предавателния протокол, съгласно Договора за предоставяне на концесия на „Пристанищен терминал Бургас – Запад“ и е декларирана от концесионера „БМФ Порт Бургас „ ЕАД в отдел МПДТР към Община Бургас.

С обжалваното решение съдът е допуснал делба на процесния склад между първоначалните страни в производството –К. А., Г. К. и Х. Г., при квоти съответно $\frac{1}{2}$ ид.ч.за първата съделителка и по $\frac{1}{4}$ ид.ч. за вторите двама съделители. При същите квоти и между същите съделители е допусната делбата и за земеделския имот,като е отхвърлен изцяло иска за делба по отношение на Държавата и Е. П..По отношение на допускането до делба на земеделския имот и по отношение на отхвърления иск за делба спрямо Е. П. решението е влязло в сила, като необжалвано.Съдът е приел в мотивите си, че Държавата не е доказала придобивно основание относно имота, предмет на АДС № 11537/30.05.1995г, който има само декларативен характер. Налице е позоваване на решение по гр.д.№1373/1997г на ВКС, с което със сила на пресъдено нещо е прието, че делбеният имот/склад/ няма характеристика на такъв, подлежащ на актуване като публична държавна собственост.Със същото решение е прието със силата на пресъдено нещо по предявения ревандикационен иск по чл.108 ЗС от К. А., Г. К. и Л. Г. против ответника „Пристанище Бургас“ЕАД, че процесният имот е реституиран на ищцата и ответниците К. и Г. /като наследник на Л. Г./ на осн.чл.1,ал.1 ЗВСОНИ. Този извод, според съдът не се опровергава от представените от държавата писмени доказателства, тъй като те касаят единствено и само предаване на фактическата власт върху имота във времето, но не и неговия правен статут. Щом предпоставките на чл.1,ал.1 ЗВСОНИ са били налице и това е установено със сила на пресъдено нещо, то съдът е приел, че собствеността е възстановена по силата на закона към 1992г, без да е било нужно издаване на административен или съдебен акт. Поради това е допусната делба до процесния имот - бивш склад между първоначалните страни по делото, които са приети за съсобственици , признати за такива със сила на пресъдено нещо на основание настъпило наследствено правопримство и реституция. Оставена е без уважение претенцията по чл.344,ал.2 ГПК на ответника Х. Г.

против К. А. и Г. К. за присъждане на обезщетение в размер на 150лв за лишаване от ползване на имота, считано от постановяване на определението до приключване на делбата с влязъл в сила съдебен акт. Решението е влязло в сила като необжалвано по отношение на отхвърлянето на исквете за делба против Е. П. и по претенцията по чл.344,ал.2 ГПК на Х. Г..Решението е влязло в сила като необжалвано и по отношение на имот с идентификатор 07079.3.1041, в частта, в която е отхвърлена делбата му по отношение на Държавата, като необжалвано.

При служебната проверка на обжалвания съдебен акт не се откриха пороци, водещи до нищожност. Във въззивната жалба на Държавата се възразява, че по отношение на нея е отхвърлен иска за делба на поземлен имот с идентификатор 07079.3.1041, без тя да е предявила иск за делба и без да е оспорила съсобствеността. Държавата е конституирана като съделител в производството с определение №262451/3.03.2020г/л.196/ по искане на Е. П.. От съдържанието на този съдебен акт става ясно, че Държавата е конституирана, защото има данни сградата – склад с идентификатор 07079.618.1078.5.2 е актуван като държавен и тя следва да участва в делбата на този именно имот.В диспозитива на това определение не е конкретизирано, че Държавата се конституира като ответник по иска за делба на посочения имот, но видно от мотивите става дума именно за това. Поради липса на предявен иск за делба на поземления имот с идентификатор 07079.3.1041, с ответник Държавата, решението в тази част е недопустимо. Тъй като въззивният съд се произнася по допустимостта на акта на първата инстанция само в обжалваната му част, при липса на жалба против решението в тази част, съдът не се произнася по неговата допустимост.В обжалваната част решението е допустимо. По правилността на акта съдът е ограничен от посоченото в жалбата – чл.269 ГПК.

Съдът като взе предвид изложеното в жалбите и отговорите, представените доказателства и закона, намира за установено следното:

Като основание за възникване на съсобствеността се сочи, в исковата молба и уточненията към нея, наследствено правоприемство и реституция по реда на Закона за възстановяване на собствеността на одържавени недвижими имоти. Установява се по делото от представените удостоверения за наследници, че ищцата и двамата първоначални ответници са наследници по закон на Д. Д. А., поч .на 24.08.1980г. Към исковата молба е представено съдебно решение по гр.д.№878/1995г на ОС-Бургас, с което е уважен предявеният ревандикационен иск на К. А., Г. К. и Л. Г. /наследодател на ответника Х. Г./ против „Пристанище Бургас“ ЕАД за предаване владението на масивна едноетажна сграда –бивш склад, находяща се в бивша Рибна борса до размер от 105 кв.м., служеща към момента за дърводелска работилница.Представен е и нотариален акт № *, том *, нот.дело № */1992г на нотариус Кремена Консулова, от които се установява, че въз основа на обстоятелствена проверка, горепосочените три лица са признати за собственици по давност и наследство на масивна едноетажна сграда, застроена на 105 кв.м., бивш склад на Рибна борса, ведно с незастроено дворно място от 40 кв.м. ,сега дърводелска работилница и наладачна на

Пристанище –Бургас, като при съставяне на акта е представено решение №408/16.07.1948г на Бургаската комисия по чл.11 от ЗОЕГПНС и Акт № 269/14.04.1950г. Нотариалният акт е отменен с обжалваното съдебно решение. Приложена е и схема на имот с идентификатор 07079.618.1078.5.2, със стар идентификатор 07079.618.22.147.2/ този идентификатор е посочен в исковата молба/.Като документ за собственост е цитиран в схемата горепосоченият нотариален акт.Пред районния съд е назначена съдебно-техническа експертиза, вещото лице по която Веселина Георгиева установява,че описаният в исковата молба втори имот с идентификатор 07079.618.1089.5.2/съобразно уточнението на ищцата/ е с нов идентификатор 07079.618.1089.5.2.Вещото лице също така установява, че след образуване на делото е извършено изменение на имота, обособяване на нови имоти в неговите граници и преномериране на същите по КKKP на града.

По въззивната жалба на Х. Г.:

При извършената повторна проверка на допустимостта на жалбата на този съделител, настоящият състав намира, че същата е недопустима, поради липса на правен интерес от обжалване на решението,в частта, в която е допусната делба на недвижим имот –СОС с идентификатор 07079.618.1089.5.2. Това е така,на първо място тъй като след, направено уточнение от страна на ответника Г. в съдебно заседание на 24.01.2023г, става ясно, че същият не може да посочи конкретно кой имот счита за съсобствен между страните, след като заявява, че допуснатият до делба от РС имот не е съсобственият.По този начин не е уточнено искането в жалбата. От друга страна, следва да се има предвид и изявлението му в същото съдебно заседание, че не оспорва, че имотът, който съдът е допуснал до делба е съсобствен между тези съделители, които е посочил съдът в решението си и при тези квоти.Това означава, че за него липсва правен интерес да обжалва решението. Всъщност, от цялостното поведение на Г. в производството става ясно, че той не оспорва съсобствеността върху допуснатия до делба имот – склад, но счита, че в наследството има и друг склад , който обаче не е включен в делбата.Това обаче, дори и да е така, на този етап на развитие на производството не следва да бъде предмет на изследване – след изтичане на преклузивния срок по чл.341,ал.2 ГПК, а още по-малко във въззивната инстанция, не могат да се включват нови имоти в делбената маса. Евентуални други наследствени имоти/ в становището на Х. Г. се сочи склад в Пристанище –Запад/ могат да бъдат предмет на други делбени производства. Що се отнася до обезщетението по чл.344, ал.2 ГПК, което се претендира в някои от писмените становища на въззивника , то решението в тази част е влязло в сила и не е обжалвано от него.

С оглед на гореизложеното съдът счита, че жалбата на Х. Г. следва да се остави без разглеждане, поради липса на правен интерес.

По въззивната жалба на Българската Държава:

Съдът намира жалбата за неоснователна по следните съображения: Ищцата А. сочи като основание за възникване на съсобствеността реституция на процесния склад по реда на Закона за

възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти, одържавен от общия наследодател Д. А..Твърди се, че с решение № 408/1948г на Бургаската комисия по чл.11 от ЗОЕГПНС е отчужден от него, в полза на държавата, склад в гр.Бургас, рибна борса, застроен върху 105кв.м., незастроено 40 кв.м., при граници: П. Я., н- ци на С. К. и консервна фабрика Черноморие. Решението е представено по делото. За този имот е съставен Акт за завземане на недвижим имот за държавен от 14.04.1950 година, също представен по делото.Установява се, с влязло в сила решение от 22.11.1996г по гр.д.№878/1995г на Окръжен съд –Бургас е осъдено дружеството „Пристанище Бургас,, ЕАД да предаде владението на масивна едноетажна сграда – бивш склад, находяща се в бивша Рибна борса до 105 кв.м., при посочени граници от 1948г. Решението е оставено в сила с решение №227/10.03.1998г по гр.д.№1373/1997г на ВКС. В мотивите си касационната инстанция приема, че имотът не е публична държавна собственост, тъй като се касае за складово помещение в района на рибната база, което по своята характеристика, вид и стопанисване е извън съображенията, включени в понятието „пристанище“ по смисъла на охраната на Конституцията като публична държавна собственост.Това не е също крайбрежна ивица, нито е в района на кейовете на самото пристанище. Прието е също, че са налице предпоставките по чл.1,ал.1 от Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имот, тъй като отнетият имот съществува в реални граници такъв, какъвто е бил към момента на отчуждаването му. Последното по принцип не е предмет на оспорване от страна на Държавата в настоящото производство. Всъщност, Държавата оспорва иска за делба на имота, като твърди ,че той е публична държавна собственост на осн.чл.2 ,ал.2,т.2 от ЗДС – имот, определен със закон или с акт на Министерския съвет за публична държавна собственост. Конкретизира, че имотът е включен в концесията на Пристанище –запад, което по своя характер обуславя, че е публична държавна собственост, ерго не би могло да се реституира по силата на Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имот. От неоспореното заключение на назначената съдебно-техническа експертиза по настоящото дело е установено, че отнетият по ЗОЕГПНС имот –склад с площ 105кв.м. при граници от 1948 г – П. Я., наследници на С. К. и консервна фабрика Черноморие /предмет и на гр.д.№878/1995г на БОС/ е идентичен с имот с идентификатор 07079.618.1089.5.2, допуснат до делба с обжалваното решение. Държавата не е била страна в производството по гр.д. №878/1995г на БОС и поради това не е обвързана от силата на пресъдено нещо - решението влиза в сила само между същите страни, за същото искане и на същото основание- чл.298,ал.1 ГПК.Това е така, независимо, че към този момент ответникът по цитираното дело „Пристанище Бургас“ ЕАД е дружество с капитал, изцяло държавна собственост / това е установява след справка в ТР- решение №30.11.1995г по ф.д.№7204/91г на БОС за преобразуване на „Пристанище Бургас „, ЕООД в „Пристанище Бургас“ ЕАД, чийто капитал е собственост на държавата/.

За да е налице пречка за реституция по реда на ЗВСОНИ, следва към датата на влизане в сила на закона - 25.02.1992г имотът да е публична

държавна собственост. Страната, която го твърди, в случая Държавата, следва да установи, че към тази датата с акт на МС или по силата на закон, той е определен за такава собственост. Разделянето на държавната собственост на публична и частна е извършено за първи път с разпоредбата на чл.17, ал.2 от Конституцията на Република България от 1991 г., макар там да не са дефинирани критериите на това разделяне. В чл.18, ал.1 КРБ изрично са изброени само обектите, представляващи изключителна държавна собственост, които безспорно представляват публична държавна собственост. Едва през 1996 г. в чл.2 от Закона за държавната собственост /ЗДС/ е посочено конкретно кои държавни имоти представляват публична държавна собственост. В практиката на ВКС се приема, че макар едва със ЗДС от 1996 г. да се определя кои имоти представляват публична държавна собственост, този техен статут се преценява към един по-ранен момент – момента на влизане в сила на ЗВСОНИ. В този смисъл е решение № 2487 от 14.12.2005 г. на ВКС по гр. д. № 3164/2004 г., ГК, IV г. о., в което се сочи, че критерият за това дали един имот е публична собственост е обективен. Нещо повече, както в посочената практика на ВКС, така и в други решения се приема, че забраната за реституция по ЗВСОНИ на имоти, публична държавна собственост, въведена изрично едва с чл.7, ал.4 ЗДС / ДВ, бр. 17/2009/, се отнася към по-ранния момент на приемане на реституционния закон, тъй като тя е съществувала и тогава, макар да е извличана по тълкувателен път – решение № 184 от 03.08.2012 г. по гр. д. № 1319/2010 г. на ВКС, I-во г.о. Освен това - статутът на имотите като публична държавна собственост не се определя от това дали за тях има издаден акт за публична държавна собственост или не – в този смисъл изрично решение № 403 от 25.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 5024/2008 г., I г. о. Доказателства за това, че към 25.02.1992г имотът е публична държавна собственост не са ангажирани. От представения АДС от 31.05.1995г се установява, че имотът е бил предоставен за оперативно управление и включен в баланса на „Пристанище Бургас“ ЕООД. Едноличното дружество с държавно имущество „Пристанище Бургас“ ЕООД е регистрирано по ф.д.№7204/1991г с решение на ОС –Бургас от 8.11.1991година, т.е. преди влизане в сила на ЗВСОНИ/служебна справка в ТР/. Няма данни и твърдения към датата на образуване на еднолично търговско дружество с държавно имущество конкретният обект да е изключен от имуществото, което е предоставено на дружеството за управление.Както е прието в т.2Г от ТР № 4 от 14.03.2016 г. на ВКС по т. д. № 4/2014 г., ОСГК, фактическият състав на придобивния способ, уреден в чл. 17а от ЗППДОБП (отм.), респ. в чл. 1 от ПМС № 201 от 25.10.1993 г. за прехвърляне на вещни права върху недвижими имоти при образуването, преобразуването и приватизирането на държавни предприятия, включва: държавата да е собственик на конкретно имущество; това държавно имущество да е било предоставено за стопанисване и управление на държавно предприятие и с акта на държавния орган за преобразуване на държавното предприятие в търговско дружество това имуществото да не е изрично изключено от имуществото, което се включва в капитала на търговското дружество. При наличието на тези предпоставки вещно-

транслативният ефект настъпва по силата на самия акт за преобразуване на държавното предприятие в търговско дружество и от момента на възникване на това търговско дружество. След като това е така и имотът е станал част от капитала на търговското дружество, той не е публична държавна собственост, тъй като е собственост на еднолично търговско дружество по чл.61 от ТЗ и следователно подлежи на реституция- чл.1,ал.1 ЗВСОНИ. От факта, че имотът е включен приемо-предавателния протокол за предаване и приемане на обекта на концесия, предоставена с Договор за концесия върху Пристанищен терМ.л Бургас – запад“ не може да се направи автоматично извод, че е публична държавна собственост. Характерът му на такъв следва да се установи с надлежните доказателствени средства, подкрепящи твърдението на страната, каквито по делото не са налице.

По отношение на изложеното във въззивната жалба на Държавата относно характера на акта за държавна собственост като официален документ, който се ползва с материална доказателствена сила относно удостоверените от него факти, съдът намира следното: характерът на имота като публична държавна собственост не се определя от това дали за него е съставен акт за публична държавна собственост, тъй като съгласно чл. 5, ал. 1 и ал. 3 ЗДС актовете за държавна собственост не поражда права, а само констатира и удостоверяват такива права. Удостоверяването в акта за държавна собственост няма обвързваща доказателствена сила за публичния характер на собствеността. Според чл. 5 ЗДС актът за държавна собственост, съставен по надлежния ред и форма, има качеството на официален свидетелстващ документ, който само констатира собствеността на държавата, без да я поражда. Аналогично на възприетото в Тълкувателно решение № 11/2012 г. от 21.03.2013 г. по т. д. № 11/2012 г. на ОСГК на ВКС досежно доказателственото значение на констативния нотариален акт, на основание чл. 179, ал. 1 ГПК актът за държавна собственост се ползва с обвързваща материална доказателствена сила само за отразените в него факти, а за собствеността на държавата и нейният публичен характер следва да му се признае легитимиращо действие, по силата на която актуваният имот се счита за държавна, респ. за публична държавна собственост, до доказване на противното, като държавата не носи тежестта да доказва основанието, на което е съставен актът за държавна и конкретно за публична държавна собственост. Съдът обаче не е обвързан да приеме, че държавата е собственик на актувания имот, както и че същият представлява публична държавна собственост, а формира този правен извод по вътрешно убеждение, с оглед на всички доказателства по делото и разпоредбите на закона. В случай, че по делото са събрани доказателства, отричащи принадлежността на правото на собственост към патримониума на държавата, респ. отричащи публичния характер на собствеността, съдът на общо основание следва да формира извод в противен смисъл, без да е сезиран с възражение на противната страна по спора, тъй като има служебното задължение да обезпечи правилното приложение на императивния материален закон /чл.5 ГПК/, а уредбата на основанията за придобиване собствеността на държавата и на обособяването ѝ като публична и частна е от императивен порядък-в този смисъл са

мотивите към решение № 61 от 26.05.2014 г. на ВКС по гр. д. № 7685/2013 г., II г. о., ГК. Както бе посочено по-горе, включването на имота в капитала на еднолично търговско дружество изключва възможността този имот да е държавната собственост, още по-малко публична - чл.2, ал.4 от ЗДС. Що се отнася до представеното писмо на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, че имотът, предмет на делбата е със статут на публична държавна собственост, за което е съставен АДС № 11537/31.05.1995г, то това писмо не съставлява доказателство за публичния характер на собствеността, още повече, като бе посочено по –горе, от съдържанието на цитирания АДС може да се направи обратния извод, а именно, че имотът не е публична държавна собственост.

С оглед на гореизложеното въззивната жалба на Държавата следва да се остави без уважение, а решението, в частта в която е допусната делба на имот с идентификатор 07079.618.1089.5.2 по КККР на гр.Бургас, с площ 105 кв.м., с предназначение – за склад, находящ се в сграда 07079.618.1089.5, с предназначение „друг вид производствена, складова“, находяща се в имот с идентификатор 07079.618.2089 между съделителите К. Д. А., Г. Д. К. и Х. В. Г. , **при квоти:** ½ ид.ч. за К. А. и по ¼ ид.ч. за Г. К. и Х. Г. следва да се потвърди.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260008/07.01.2022г по гр.д. №7686/2019г на районен съд –Бургас в обжалваната му част.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като недопустима, поради липса на правен интерес, въззивната жалба на Х. В. Г., гражданин на Г., роден на **г, с адрес : гр.С., ж.к.Д. -*, бл.*, вх.*,ет.*,ап.* чрез пълномощник адв. Росен Томов против решение № 260008/07.01.2022г, постановено по гр.№ 7686/2019г на районен съд –Бургас, в частта, в която е допусната делба на следния недвижим имот: СОС, с идентификатор 07079.618.1089.5.2 по КККР на гр.Бургас, с площ 105 кв.м., с предназначение – за склад, находящ се в сграда 07079.618.1089.5, с предназначение „друг вид производствена, складова“, находяща се в имот с идентификатор 07079.618.2089.

Решението в частта, в която е потвърдено решението на районен съд-Бургас може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, а в останалата част може да се обжалва с частна жалба в едноседмичен срок пред АС –Бургас.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____